

movilă de țărână. Depășind cu automobilul pietonul, s-a uitat în oglindă și a văzut că ea stătea pe movila de țărână. Deplasându-se mai departe a văzut că a trecut cu roata de la remorcă peste ea, apoi peste câțiva metri, a auzit un strigăt. A oprit automobilul, s-a apropiat, și văzînd că ea stătea jos și striga de durere, a chemat ambulanța. El nu a tamponat-o nici cu automobilul și nici cu remorca.

Partea vătămată Savolei Lidia a declarat instanței de judecată că a auzit zgomotul unui automobil, care se deplasa cu viteză și ea nu a reușit să se ferească la o parte. Automobilul a trecut pe lângă ea și a tamponat-o. Automobilul dat avea remorcă, pe care ea nu a observat-o și remorca a trecut cu roata peste piciorul ei drept.

Instanța a reținut că învinuirea incriminată inculpatului nu și-a găsit confirmare în ședința de judecată.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală din 12.10.2010, la Savolei Lidia a fost depistată fractura maleolei laterale a piciorului drept, care putea apărea în urma acțiunii unui corp dur, contodent, sau prin lovire de el. Această fractură este caracteristică pentru căderea pe picior și cu rotația în jurul axei lui. Leziunea dată nu este caracteristică pentru auto-traumă/trecerea roții remorcii peste picior și se referă la categoria de vătămări corporale medii care au provocat dereglarea sănătății pe un timp îndelungat. În raportul de expertiză medico-legală din 21.12.2011, este constatat că fractura s-a produs de la cădere pe picior de la înălțimea propriului corp, cu rotația lui spre exterior. Nu sunt fixate careva leziuni pe tegumentele din regiunea articulației talo-crurale drepte, care ar indica atingerea de remorcă sau trecerea cu roata peste picior.

Astfel, afirmația părții vătămate că a avut loc trecerea roții remorcii peste picior, nu este confirmată din punct de vedere medico-legal și nici prin declarațiile martorilor.

Partea vătămată a dat declarații divergente. În cadrul urmăririi penale a afirmat că roata de la remorcă a trecut peste piciorul ei, iar în cadrul examinării cauzei a insistat că a fost tamponată de automobil, după ce peste piciorul drept a trecut roata automobilului-roata remorcii.

În cadrul judecării cauzei, partea vătămată a prezentat bonuri de plată a medicamentelor, dar care nu corespund medicamentelor indicate în registre, multe bonuri din cele prezentate fiind eliberate de magazine alimentare.

Din circumstanțele menționate, instanța de fond a conchis că fapta infracțională - încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății, adică infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (1) Cod penal, nu a avut loc.

Conform art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, în cazul în care nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, instanța adoptă sentință de achitare.

3. Procurorul a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 300 unități convenționale, ceea ce constituie 6.000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, fiind admisă acțiunea civilă.

Apelantul a invocat că instanța de fond nu a ținut cont de toate circumstanțele stabilite în cadrul urmăririi penale, cât și în ședința de judecată, sentința fiind bazată numai pe declarațiile inculpatului și a martorului-pasagera Ciobanu T., care a depus explicații similare, lăsînd să se presupună că vătămările respective la partea vătămată ar fi putut să apară în alte împrejurări.

3.1. A declarat apel și partea vătămată, Savolei L., cerînd casarea sentinței și adoptarea unei noi hotărîri prin care Ciobanu Oleg să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii ce i se incriminează, fiindu-i stabilită pedeapsă.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 martie 2012, ambele apeluri au fost respinse, ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că în speță lipsește latura obiectivă, deoarece nu este constatat cu certitudine, care anume reguli de securitate a circulației rutiere au fost încălcate și care au dus la survenirea consecințelor invocate.

Relevant în susținerea acestei concluzii este și faptul, că conform procesului-verbal de cercetare la fața locului din 08.07.2010, locul tamponării nu a fost posibil de stabilit, deci declarațiile inculpatului că careva tamponare nici n-a avut loc sunt veridice.

Art. 264 alin. (1) Cod penal este o normă de blanchetă și pentru o încadrare juridică corectă a acțiunilor infractorice, urmează a se imputa inculpatului care norme concrete ale Regulamentului Circulației Rutiere el a încălcat, fapt neindicat în rechizitoriu și o astfel de învinuire formulată, ce nu conține în mod detaliat natura și cauza acuzației, constituie o încălcare a prevederilor art. 6 CEDO.

Rezultă că învinuirea adusă inculpatului se bazează numai pe presupuneri și dubii, și instanța de fond just a concluzionat că inculpatul urmează a fi achitat din motivul că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurentul a indicat că probele prezentate de acuzare cu certitudine dovedesc vinovăția inculpatului.

6. Conform deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 23 octombrie 2012, recursul ordinar a fost admis, casată decizia recurată și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a menționat că procurorul a invocat în ședințele de judecată ca probă decisivă declarațiile inculpatului în calitate de bănuit, că pătimita, alunecîndu-se, s-a lovit de roata stîngă a automobilului cu remorcă, apoi el a chemat ambulanța, victima fiind transportată la spital, și el i-a acordat ajutor material la tratament în sumă de 2000 lei.

Din învinuirea adusă inculpatului nu rezultă că fractura maleolei laterale a piciorului drept a victimei s-a produs în rezultatul trecerii roții remorcii peste picior, dar că ultimei i-au fost cauzate leziuni corporale medii sub formă de fractura maleolei laterale a piciorului drept prin tamponare.

Ambele rapoarte de expertiză medico-legală confirmă faptul că, fractura deschisă a maleolei laterale a piciorului drept a victimei s-a produs în rezultatul căderii pe picior cu rotația în jurul axei lui, ceea ce corespunde stării de fapt

recunoscută de inculpat, că victima s-a lovit de roata stîngă a automobilului cu remorcă și a căzut jos.

Instanța de apel și-a argumentat soluția de respingere a apelului și pe motivul acuzațiilor imprecise, că organul de urmărire penală nu a indicat în actul de învinuire care anume articole din Regulamentul Circulației Rutiere au fost încălcate, însă, o astfel de încălcare a normelor de procedură penală impune o altă soluție, cea prevăzută de art. 391 alin. 1) pct. 6) Cod de procedură penală, dar nu achitarea persoanei.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 06 februarie 2013, ambele apeluri au fost respinse ca nefondate.

Instanța a relevat că probelor, la care s-a referit în apel procurorul, adică declarațiilor părții vătămate, martorului Cheptănar C., raporturilor de expertiză medico-legală, instanța de fond le-a dat o apreciere legală sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Declarațiile părții vătămate se combat prin concluzia comisiei de experți medico-legali, din care nu rezultă că vătămarile corporale depistate la ea au survenit din tamponarea de către vehiculul condus de inculpat.

În instanța de apel procurorul a solicitat cercetarea suplimentară a probelor administrate de către instanța de fond și rejudecarea cauzei după regulile generale prevăzute pentru prima instanță. Însă nici declarațiile martorului Cheptănar C. și nici ale inculpatului date în calitate de bănuit, n-au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel. Astfel instanța de apel, respectînd prevederile art. 414 alin. (6) Cod de procedură penală, nu este în drept de a se expune asupra probelor necercetate și neconsemnate în procesul-verbal.

Nu s-a constatat cu certitudine, care anume reguli de securitate a circulației rutiere sau de exploatare a mijloacelor de transport au fost încălcate de către inculpat și care ar fi dus la survenirea consecințelor invocate, iar neindicarea chestiunii date echivalează cu înaintarea unei învinuiri neconcrete.

După cum rezultă din procesul-verbal de cercetare la fața locului, locul tamponării nu a fost posibil de stabilit.

Rezultă că careva tamponare nici n-a avut loc și, respectiv, nu există legătură de cauzalitate între faptă și consecințe.

În cadrul rejudecării cauzei în instanța de apel, procurorul a formulat o nouă ordonanță, din 16.01.2013, de concretizare a învinuirii, în care a indicat că Ciobanu Oleg, la data de 08.07.2010, aproximativ pe la orele 22.00, conducînd autoturismul de model „VAZ-2105” cu n/î DR AF-735, cu remorcă de model „FIA 00.00.000” cu n/î DRAA-128, lingă casa nr.20, situată pe str. Șoseaua Sorociei, or. Drochia, manifestînd neatenție la trafic, și încredere exagerată în sine, grosolan a încălcat pct.45 al.(1) lit. a), b), c), d) și art. 46 al. (1) lit. a) din Regulamentul Circulației Rutiere, nu s-a isprăvit cu conducerea autoturismului și a tamponat pietonul Savolei Lidia. În rezultatul accidentului rutier, ultimei i-au fost cauzate leziuni corporale medii, nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, sub formă de fractura maleolei laterale a piciorului drept.

În această ordine de idei instanța a menționat, că instanța de apel verifică legalitatea sentinței instanței de fond pe baza probelor prezentate instanței de fond.

Însă, pe parcursul judecării cauzei în instanța de fond, procurorul participant n-a întreprins careva măsuri în vederea corectării erorii admise în actul de învinuire, iar procurorul participant în instanța de apel, n-a declarat apel suplimentar, cu invocarea motivelor adăugătoare, după cum prevede art. 402 alin. (4) Cod de procedură penală.

Astfel, ordonanța de concretizare a învinuirii din 16.01.2013, este de fapt o ordonanță de modificare esențială a învinuirii, care lezează substanțial dreptul inculpatului la un proces echitabil, dat fiind că învinuirea respectivă nu parcurge triplul grad de jurisdicție, reieșind din faptul că este formulată în instanța de apel, precum și încalcă dreptul la apărare a inculpatului, deoarece inculpatul și apărătorul lui au ales și au stabilit în prima instanță o poziție de drept, și au lansat deja argumentele de apărare, care au devenit cunoscute părții acuzării, ținând cont de învinuirea inițial formulată și probele administrate în temeiul acesteia.

Instanța de fond just a apreciat că învinuirea n-a prezentat suficiente probe directe, utile și veridice, care în ansamblu ar corobora între ele și care ar confirma vinovăția inculpatului, concluzionând în mod legal achitarea inculpatului.

8. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei nominalizate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurentul a invocat că, acuzatorul de stat în instanța de apel a aplicat prevederile art. 325 Cod de procedură penală, deoarece prin ordonanța de concretizare a învinuirii din 16.01.2013 nu s-a agravat în nici un mod situația inculpatului, calificarea acțiunilor acestuia rămânând aceeași - art. 264 alin. (1) Cod penal, respectiv nu era necesar de a înainta un apel suplimentar.

Instanța de apel nu a dat apreciere justă declarațiilor părții vătămate și a depozițiilor martorilor audiați în instanța de fond, nu a ținut cont de faptul că partea apărării nu a prezentat nici o probă pertinentă și concludentă, limitându-se numai la criticarea probelor acuzării.

Prezența vătămarilor corporale la partea vătămată, Savolei Lidia, se confirmă prin raportul de expertiză medico-legală nr. 175 "D" din 05 octombrie 2010, conform căruia cet. Savolei L. i-au fost cauzate leziuni corporale medii, sub formă de fractura maleolei laterale a piciorului drept, care putea apărea în urma acțiunii unui corp dur, contondent, sau prin lovire de el.

Săvârșirea acțiunilor de încălcare a regulilor de securitate a circulației rutiere sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății părții vătămate, se dovedește și prin declarațiile martorului Cheptănaru C., care a declarat că activează ca medic de serviciu de urgență și la 08 iulie 2010, aproximativ la 22.00, a fost solicitată chemarea la locul accidentului rutier. La fața locului era un automobil de model VAZ cu remorcă, undeva la 20 cm, pe o ridicătură de pământ era doamna accidentată care se văicăra de durere la piciorul drept și a fost transportată la spital.

Ciobanu Oleg, fiind audiat asupra esenței învinuirii înaintate, a recunoscut vinovăția sa parțial, totuși folosindu-se de dreptul său a refuzat de a da depoziții, iar când a fost audiat în calitate de bănuit a declarat că, vina o recunoaște pe deplin, se căiește sincer, însă o parte din vină o poartă Savolei Lidia. Drumul era îngust și

nu era aranjat. Nu a avut posibilitatea să se ferească, deoarece în partea dreaptă se aflau copaci, iarbă și un gard.

Astfel, probele prezentate de acuzare cu certitudine dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, iar instanța de apel doar formal a indicat că acestea urmează a fi respinse, fără a da o motivare în acest sens.

În drept, recursul este fondat pe temeiul din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel de către procuror și decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

9. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului respectiv pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 429 alin. (1), 430 alin. (5), 434 Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să fie motivată, să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. Instanța de recurs, se pronunță doar în limitele motivelor invocate în recurs.

Sub acest aspect se reține că, în recursul ordinar este invocat în drept temeiul din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului (pct. 8 din decizie).

Totodată, ignorîndu-se prevederile legale enunțate, recurentul nu a indicat asupra căror motive concrete, menționate în apel, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, omițîndu-se totalmente și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în sensul specificat.

Astfel, recursul ordinar în această parte nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să concretizeze și să completeze din oficiu recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și care ar agrava situația persoanei achitate.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În al doilea rînd, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 7. din prezenta decizie, utilizîndu-se concluzii de genul: „*nu a dat apreciere justă declarațiilor...*”, recursul este întemeiat pe critica modului în care instanța de apel a estimat circumstanțele cauzei (pct. 8 din decizie).

În acest sens este de menționat că, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, doar activitatea instanței de apel privind aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decît cel

pe care îl propune procurorul, este o competență legală a acestei instanțe, care, nefiind temei de drept din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, nici nu poate fi supusă criticii prin intermediul recursului ordinar.

În al treilea rînd, conform art. 24 alin. (2), (4), 26 alin. (3), 409 alin. (2), 436 alin. (1), (2), 414 alin. (6) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii. Părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane. Sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului. Procedura de rejudecare a cauzei după casarea hotărîrii în recurs se desfășoară conform regulilor generale pentru examinarea ei. Instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt și de drept ale cauzei, însă fără a înrăutăți situația apelantului. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probe cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

Potrivit jurisprudenței naționale și a CțEDO, avînd în vedere dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărîre de condamnare bazîndu-se exclusiv pe dosarul din prima instanță în temeiul căruia inculpatul fusese achitat. Instanța de apel urmează să procedeze la o nouă audiere a anumitor martori ai acuzării solicitați de părți (*hotărîrile CtEDO Popovici vs. Moldova din 27.11.2007, §72, și Dănila vs. România din 8.03.2007, §62-63*). Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care depozițiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea învinuitului (*hotărîrea CțEDO Spînu vs. România din 29.04.2008, §60*).

În baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența CțEDO, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. CțEDO, în hotărîrea *Capean vs. Belgia* din 13.01.2005, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 §2 și e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Nerespectarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și încălcarea prevederilor art. 24 și 26 din Codul de procedură penală, care îl obligă pe acuzatorul de stat, după o hotărîre de achitare pronunțată de prima instanță, să prezinte în ședința de judecată anumite probe în susținerea acuzațiilor penale aduse inculpatului, urmează să fie apreciată ca nesusținere a acuzațiilor penale în privința inculpatului, în cadrul examinării apelului declarat împotriva sentinței de achitare.

Ignorarea acestei jurisprudențe lezează dreptul inculpatului la un proces echitabil, drept garantat de art.6 din CEDO.

În pofida normelor specificate, a principiului contradictorialității în procesul penal și a jurisprudenței nominalizate, se observă că, conform procesului-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel, procurorul, în cadrul rejudecării cauzei potrivit regulilor generale, nu a solicitat să fie cercetate direct și nemijlocit probele

decisive ale acuzării, cum ar fi declarațiile inculpatului date în calitate de bănuit și ale martorului Cheptănanu C. (v. 2, f. d. 29).

Prin urmare, argumentul indicat de recurent că instanța de apel nu a luat în considerare aceste două probe este absolut neîntemeiat, deoarece el nu le-a invocat în ședința instanței de apel, adică s-a eschivat să-și exercite în fața instanței de apel sarcina prezentării probelor, deci nu și-a susținut apelul și volumul învinuirii înaintate inculpatului, iar instanța de apel nu era în drept să invoce din oficiu probe în defavoarea inculpatului, sau să-și întemeieze concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal (*pct. 8 din decizie*).

Totodată, prevederile art. 427 Cod de procedură penală oferă posibilitatea contestării prin intermediul recursului ordinar doar a hotărîrilor judecătorești, pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar nu și contestarea acțiunilor sau inacțiunilor procurorului care a participat la judecarea apelului în vederea redresării omisiunilor procesuale comise de el.

În hotărîrea CȚEDO din 06.04.2010, în cauza Ștefan vs. România, este clar specificat că procurorul are obligația de a reflecta pretenziile erori înainte de pronunțarea unei hotărîri definitive, iar statul este cel care trebuie să-și asume erorile comise de procuror și aceste erori nu trebuie reparate în detrimentul persoanei vizate în procedura în cauză.

Astfel, soluția dispunerii rejudecării cauzei pentru examinarea repetată a apelului procurorului potrivit regulilor primei instanțe, în vederea unei eventuale condamnări a persoanei achitate, în cazul în care procurorul nu a susținut în apel învinuirea prin invocarea cercetării directe a probelor, ar fi una lipsită de orice suport legal.

În al patrulea rînd, potrivit art. 424 alin. (2), 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond și cea de apel, inclusiv și în temeiul cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și cu referire la argumentul specificat în recurs, că instanța de apel doar formal a indicat că probele urmează a fi respinse, fără a da o motivare în acest sens (*pct. 8 din prezenta decizie*), se atestă că în corespundere cu împrejurările relevate în sentința instanței de fond și în decizia instanței de apel, reproduse în pct. 1 și 6 din prezenta decizie, ambele instanțe, în raport cu argumentele invocate în recursul de pe rol, care nici nu conține referiri la niște erori de drept concrete și clar definite, au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind infracțiunile incriminate inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și a prescripțiilor de drept material, corect dispunînd achitarea lui de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (1) Cod penal.

Mai mult, concluziile ambelor instanțe în sensul vizat coroborează și cu următoarele circumstanțe.

Potrivit ordonanței de punere sub învinuire și rechizitoriului, inculpatul este acuzat că:

„la 08.07.2010, aproximativ pe la orele 22:00, conducând autoturismul de model „VAZ-2105”, cu n/î DR AE-735, cu remorcă de model „PA 00.00.000”, cu n/î DR AA-128, lângă casa nr. 20, situată pe str. Șoseaua Sorocii, or. Drochia, din neatenție, nu s-a isprăvit cu conducerea autoturismului, a săvârșit tamponarea pietonului Savolei Lidia, a. n. 30.09.1951, în rezultatul accidentului rutier ultimei i-au fost cauzate leziuni corporale medii, nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, sub formă de fractura maleolei laterale a piciorului drept”.

Totodată, art. 264 alin. (1) Cod penal prevede răspundere penală pentru: *„încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății”.*

Conform art. 26 alin. (1) Cod penal și a jurisprudenței naționale, art. 8 alin. (3), 66 alin. (2) pct. (1), 281 alin. (2), 296 alin. (2) Cod de procedură penală, se consideră pregătire de infracțiune înțelegerea prealabilă de a săvârși o infracțiune, procurarea, fabricarea sau adaptarea mijloacelor ori instrumentelor, sau crearea intenționată, pe altă cale, de condiții pentru săvârșirea ei dacă, din cauze independente de voința făptuitorului, infracțiunea nu și-a produs efectul. Pregătirea de omor se poate exprima în procurarea, fabricarea sau adaptarea mijloacelor ori instrumentelor de săvârșire a omorului, în luarea de cunoștință cu locul în care se preconizează comiterea omorului, în crearea condițiilor pentru ascunderea urmelor omorului, în studierea eventualelor obstacole care ar putea îngreuna săvârșirea omorului și în elaborarea metodelor pentru evitarea acestor obstacole, în găsirea participanților la omor etc. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, actul de învinuire trebuie să cuprindă formularea învinuirii cu indicarea datelor importante pentru formularea învinuirii. Inculpatul are dreptul să știe pentru ce faptă este învinuit.

În pofida acestor prevederi, organul de urmărire penală nu a indicat, deci nici nu a constatat în actul de învinuire:

a) care reguli la concret, prevăzute de care act normativ, le-ar fi încălcat inculpatul;

b) care sunt acțiunile infracționale concrete ale inculpatului și esența afirmației că: *„nu s-a isprăvit cu conducerea autoturismului”;*

c) care este mecanismul de tamponare a victimei, cu indicarea părților concrete ale automobilului sau remorcii cu care s-ar fi produs coliziunea.

Rezultă că învinuirea înaintată inculpatului este una incompletă și neclară, adică este una dubioasă. O asemenea învinuire a afectat dreptul acestui inculpat de a ști pentru ce faptă este învinuit, adică dreptul la apărare.

Totodată, art. 8 alin. (3), 24 alin. (2), 325 alin. (1), 389 alin. (2) Cod de procedură penală, prevăd că instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe

presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează doar în favoarea inculpatului.

Prin urmare, instanța de judecată nu este în drept să completeze din oficiu învinuirea cu circumstanțe în fapt care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului, și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii.

Pe lângă aceasta, conform art. 326 alin. (1) Cod de procedură penală, în instanța de apel, procurorul poate modifica acuzarea în sensul agravării doar în cazul în care a declarat apel.

Deoarece procurorul nu a invocat în apelul său această circumstanță, ordonanța de modificare a învinuirii, în care la fel nu sunt indicate și constatate care ar fi acțiunile infracționale concrete ale inculpatului, esența afirmației că: „*nu s-a isprăvit cu conducerea autoturismului*”, care este mecanismul de tamponare a victimei, cu indicarea părților concrete ale automobilului sau remorcii cu care s-ar fi produs coliziunea, înaintată deja în cadrul judecării apelului, este lipsită de orice suport legal.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărîrea instanței de apel conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția și că recursul nominalizat este și vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, dat fiind că instanța de fond și cea de apel, în cadrul judecării cauzei menționate nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate în recurs, că recursul de pe rol nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 1), 4) alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 06 februarie 2013, în cauza penală în privința inculpatului Ciobanu Oleg Ion, deoarece nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 26 iunie 2013.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Iurie Diaconu

Nicolae Gordilă

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE
DISPOZITIV

05 iunie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Petru Ursache,

Judecători

Iurie Diaconu, Nicolae Gordilă,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 06 februarie 2013, în cauza penală în privința inculpatului

***Ciobanu Oleg Ion**, născut la
21 ianuarie 1972, originar și locuitor al or. Drochia, str.
Ciocîrliei 2, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale,*

Termenul de examinare a cauzei
în instanța de fond: 20 decembrie 2010 - 20 ianuarie 2012,
în instanța de apel: 15 noiembrie 2012 - 06 februarie 2013,
în instanța de recurs: 03 mai - 05 iunie 2013.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 1), 4) alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 06 februarie 2013, în cauza penală în privința inculpatului Ciobanu Oleg Ion, deoarece nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 26 iunie 2013.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Iurie Diaconu

Nicolae Gordilă